

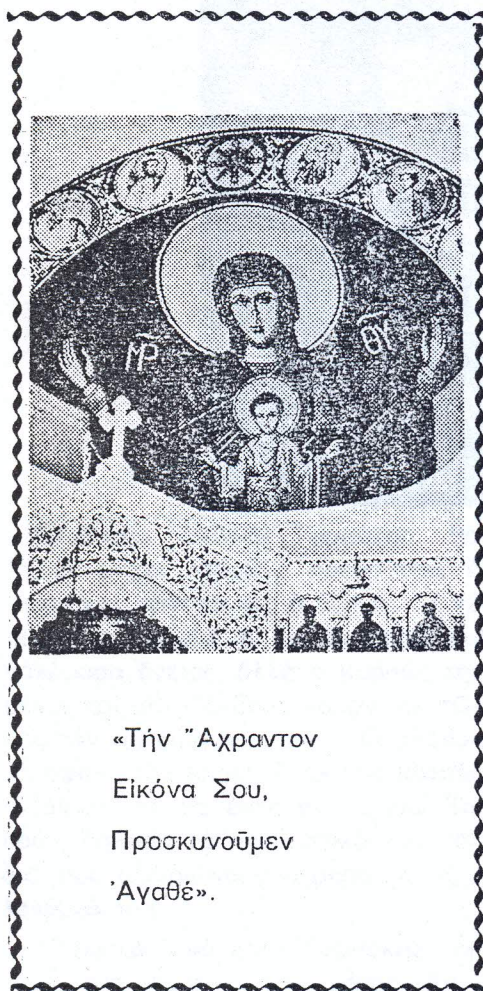
ΕΤΟΣ 12ον

Φεβρουάριος 1991

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 129

ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ
ΤΕΡΨΙΘΕΑΣ ΓΛΥΦΑΔΑΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

«Τὴν Ἀχραντὸν
Εἰκόνα Σου,
Προσκυνοῦμεν
Ἄγαθέ».

Νὰ λάμψη ἡ Ὁρθοδοξία μας

Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, πού σήμερα γιορτάζουμε, εἶναι ἕνας ὕμνος καί ἕνας θρίαμβος τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεώς μας, ἐναντίον ὅλων τῶν αἱρέσεων καί τῶν ποικιλωνύμων ἐχθρῶν τῆς.

Εἴμαστε εὐτυχισμένοι, πού γεννηθήκαμε Ὁρθόδοξοι, γιατί καταξιωθήκαμε μέσα στά ὀστράκινα σκεύη τῶν ὑπάρξεών μας νά κρατᾶμε καί νά διαφυλάττουμε, σάν θησαυρό πανέντιμο καί ἄφθαρτο, τὴν πρώτη Πίστι τῶν Πρώτων Αἰώνων, τὴν Πίστι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅμως, αὐτὴ ἡ προνομιακὴ μας θέση μέσα στὸν Χριστιανικὸ κόσμο, εἶναι καί μιὰ Εὐθύνη. Γιατί κι ἐμεῖς σήμερα καλούμεθα, νά ἀγωνισθοῦμε ἐναντίον τῶν ποικίλων ἐχθρῶν τῆς Πίστεώς μας, πού εἶναι ἐσωτερικοὶ καί ἐξωτερικοί.

Καί πρῶτα - πρῶτα πρέπει νά προσέξουμε πολὺ τὸν κίνδυνο τῆς Ἐκ-

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΟΒΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ

π. ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΑΜΠΑΚΗΝ

(1895 – 1991)

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΑΘΗΝΩΝ, 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1991

Ὁ πατήρ Ἰωάννης Ταμπάκης, θαλερός μέχρι προχθές πρεσβύτης, ἔγειρε καί κείτεται ὡς ὁ ὑπνῶν. Ἡ γέρικη αὐτῆ ἐλαία, ἡ καρποφόρος καί θάλλουσα ἔγειρε, ἀλλά ὁ καρπός της μένει καί πᾶν δένδρον καλόν, ἐκ τῶν καρπῶν αὐτοῦ γνωρίζεται. Ὁ καρπός «ἡ σφαγή τῆς ἀποστολῆς» τοῦ πατρός Ἰωάννου «ὕμεις ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», δηλαδή τὰ πνευματικά του παιδιά, πού πλαισιώνουν σήμερα τό τίμιο λείψανό του.

Ὁ πατήρ Ἰωάννης Ταμπάκης, πιστός στό ἱερατικό του χρέος, ἦταν σοβαρός καί υπεύθυνος ἄνθρωπος.

Ἦσκησε τήν ἱερωσύνην ὡς λειτουργία καί ὁ Θεός τόν ἐτίμησε ἕως τέλους. Λογικός, αὐτάρκης, χρήσιμος, «ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο εἰς τήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος».

Θά σᾶς πῶ ὀλίγα ἀπό τήν Ζωή καί τήν σκέψη τοῦ π. Ἰωάννου, ὅσα ὁ Ἰδιος περί τοῦ θίου του, μοῦ ἔχει κατὰ καιρούς διηγηθῆ.

Ἐν πρώτοις διερμενεύω τήν συμπάθεια τῶν παρόντων καί ἐκφράζω θερμά συλλυπητήρια καί ἐκ μέρους τῶν Ναυπλιωτῶν πρὸς τὰ καλά του παιδιά ἀλλά καί πρὸς τοὺς πνευματικούς του

υιούς και θυγατέρας, ιδιαίτέρως πρός εκείνους, πού τοῦ συμπαραστάθησαν ἀπό πολλῶν ἐτῶν ἀλλά και κατά τήν τελευταίαν, εὐτυχῶς βραχείαν, ἀσθένειάν του.

Στό Ναύπλιον, λοιπό, ἦλθε ὁ π. Ἰωάννης ἀκριβῶς μετά τό τέλος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Ἐκεῖ εὕρηκε τήν πόλι ταλαιπωρημένη, τούς ἀνθρώπους ἐξουθενωμένους ἀπό τήν πείνα, τίς στερήσεις, τό λιμάνι ἀνατιναγμένο ἀπό τά ναζιστικά στρατεύματα κατοχῆς. Ἡ Ἀκροναυπλία, οἱ φυλακές τῆς Ἀκροναυπλίας κατάμεστες ἀπό ἀντιπροφρονοῦντες, κλίμα ἐκδικήσεως, οἱ γνωστές ἐμφύλιες ἀντιπαράθεσεις. Ὡς και σεβαστός ἀριθμός ἱερέων ἀπό διάφορα πελοποννησιακά μέρη ἐκρατοῦντο τότε μέ διάφορες κατηγορίας, στίς φυλακές τοῦ Ναυπλίου και τῆς γειτονικῆς Τύρινθας.

Ὁ π. Ἰωάννης διεδραμάτισε τότε σημαντικό ρόλο. Δέν ἦταν βέβαια αὐτός ὁ Δήμαρχος, οὔτε ὁ φρούραρχος, οὔτε ὁ Νομάρχης τῆς πόλεως, ἦταν ὅμως ὁ βοηθός τους, ὁ πνευματικός τους, ὁ σύμβουλος και βοηθός τοῦ Μητροπολίτου στό ἔργο τῆς συμφιλίωσης στήν προσπάθεια τήν ἀναγεννητική στόν ἀγῶνα τῆς ἐξημερώσεως τῶν ἠθῶν, πού εἶχαν χάσει ἀπό τόν πόλεμο, τήν πείνα, πού εἶναι κακός σύμβουλος, τόν ἀτομισμό, τήν δράση τῶν δοσιλόγων και τῶν γνωστῶν ἀντιμαχομένων ομάδων τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας.

Ὁ π. Ἰωάννης Ταμπάκης, γνήσιος ἐκπρόσωπος τοῦ βασιλέως τῆς Εἰρήνης ἐδίδασκε τήν ἀγάπη τήν μακροθυμία, τήν συγχώρηση, τήν ἐθνική συμφιλίωση διεφώτιζε τίς συνειδήσεις. Ἐκλήτευσθε τότε πολύ φρόνιμα και χριστιανικά και ὑπάρχουν πολλές περι-

αὐτοῦ μαρτυρίες. Γιατί και τοῦτο εἶναι τό χαρακτηριστικό στοιχεῖο τῆς προσωπικότητός του. Ἦταν φρόνιμος ὡς οἱ ὄφεις και ἀκέραιος ὡς ἡ περισσότερά.

Ὁ τότε Μητροπολίτης Ἀργολίδος Χρισόστομος Ταβλαδωράκης, μετέπειτα Πειραιῶς, νέος τότε μόλις ἐλθών στό Ναύπλιον Ζηλωτής και αὐστηρός ἱεράρχης, παρετήρησε τόν π. Ἰωάννην ὅτι ἦταν ἐπιεικής. Ὄταν ὁ π. Ἰωάννης τοῦ ἐξηγήθη, ὁ Μητροπολίτης τόν συνεχάρη και τοῦ συνέστησε νά συνεχίσῃ. Ἐνθυμοῦμαι τόν π. Ἰωάννην νά ἐξομολογῆ μέ τίς ὥρες στόν καθεδρικό Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ναυπλίου, ὅπου ἐπί 10ετία ἦταν μοναδικός του ἐφημέριος. Νά ἐξομολογῆ συνεχῶς μέχρι ἀργά τό βράδυ, κρατῶντας στό χέρι ἕνα ἀναμμένο χοντρό κερί, πού θύμιζε τό κρυφά σχολειό, στό γνωστό πίνακα τοῦ Νικολάου Γκύζη.

Ἄν ἤθελε κανείς γιά ἐπιγράψῃ ἕνα προσωνύμιο μετά τό ὄνομα του, θά ἔγραφε ἀσφαλῶς: Ἰωάννης Ταμπάκης, ὁ σεβάσιμος πνευματικός. Τό σπουδαῖο αὐτό ἔργο, τό ἀφανές ἀλλά βέβαιο και ἀσφαλές, τήν ἐργασία αὐτή εἰς βάθος, ἐσυνέχισε ὁ π. Ἰωάννης ὡς ἐμπειρος τῶν ψυχῶν ἰατρός, διά θίου.

Ὄταν γιά οἰκογενειακοῦς λόγους ἦρθε στήν Ἀθήνα τήν δεκαετία τοῦ '50, ὅπως ἔκαναν τότε πολλοί ἐπαρχιωτές και διωρίσθη πρῶτα στούς Ἁγίους Ἀσωμάτων και μετά στό παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας τῆς Ρόμβης ὁ Ἀργολίδος Χρισόστομος, μετέπειτα Πειραιῶς, εἶπε ὅτι πλέον ἡ Ρόμβη τοῦ εἶναι πολυσύχναστο προσκύνημα εὔρετόν πνευματικόν της.

Ὁ π. Ἰωάννης ἔλεγε: "Ἐχω πολλά πνευματικά παιδιά και προσεύχομαι γι-

αυτά. Μετά την συνταξιοδότησή του έσομολογούσε την δεκαετία 1974-1984 εδώ στον Μητροπολιτικό ναό των Άθηνων και τό 1984 έως τέλους στον Άγιο Γεώργιο Μακρυγιάννη. «Έκει μέ πηγαίνουν τά πνευματικά μου παιδιά. Καί μένω μετά την λειτουργία και έσομολογώ. Είπα νά μή τά αφήσω. Βλέπεις πρέπει νά ξέρης νά χειρίζεσαι τάς ψυχάς. Άντιθέτως όπου δέν έχουν πιστά πνευματικά τέκνα, υπολείπονται εις τόν χειρισμόν. Έγώ καταλαβαίνω τόν καθένα, πού έρχεται στην έσομολόγηση».

Έτσι έλεγε ο π. Ίωάννης και ή αυτογνωσία του αυτή δέν είχε καθόλου υπερηφάνεια, είχε απλώς συναίσθηση του ιερατικού του χρέους. Σάν εκείνου του δασκάλου πού παραγγέλλει: «σάν αποθάνω νά γράψετε θέλω στον τάφο μου επάνω, πώς ήμουν δασκαλος και χωρίς λάθη παρακαλώ». Όποτε πρό πενταετίας, όταν ο π. Ίωάννης ήταν 91 έτών, σέ μιά μακρά τηλεφωνική μας επικοινωνία μου έλεγε πολλά περί του βίου του και μεταξύ άλλων: «Έγώ βλέπετε αποκλείστηκα στην θεία λειτουργία και στην έσομολόγηση. Έχω βλέπετε τόση εμπειρία. Παρακαλώ τόν Θεό: Νά μέ αφήσης Θεέ μου, 5 χρόνια ακόμη. Θέλω νά βοηθήσω. Έχω μεγάλη ύπομονή στην έσομολόγηση».

Όταν έκλεισε τό τηλέφωνο, είχα πολύ έντυπωσιασθή από την έσομολόγηση αυτή του π. Ίωάννη και την ανασδρομή του στα περασμένα. Ήταν ζών και ένεργός και παρών στην ζωή αυτός ο συνταξιούχος. Μίλησε για την Κορινθία, την Έλωνα, την Άργολίδα, πού είναι σταθμοί της διαβάσεώς του και τότε εκράτησα αύθόρμητα σημειώσεις από αυτή την αυθεντι-

κή ιστορία της ψυχής, την ιστορία της ιερατικής καρδιάς του π. Ίωάννη. Καί από αυτές τίς πρώτες πηγές, σās δι-αβάζω σήμερα μερικά αποσπάσματα.

Ήταν τότε, τό βράδυ της 10 Δεκεμβρίου 1896 και τώρα πού κάνω τόν λογαριασμό, βλέπω ότι ο Ύψιστος Θεός απήντησε και έδωσε ακριβώς την συναπτή πενταετία, πού είχε τόσο καλοκάγαθα ζητήσει ο πιστός ιερέας του, ο π. Ίωάννης Ταμπάκης.

Ο π. Ίωάννης γεννήθηκε στον Κοσμά Κυνourίας και διετήρησε διά βίου τόν γνωστό Πελοποννησιακό χαρακτήρα: πρακτικός, λογικός, συντηρητικός, μέ άκμαία φρόνημα και τά άλλα πνευματικά του χαρίσματα, πού χρόνια έκαλλιέργησε μέ την αυτοπαρατηρησία και έτεροπαρατηρησία, την προσευχή και την κατ' ίδιαν μελέτη. Την παιδική του ηλικία επέρασε μεταξύ Κυνourίας και Λακεδαιμονίας, εκεί στο Βρονταμό, όχι μακριά από τό Γεράκι, όπου ή πατρική του οικογένεια διατηρούσε έλαιοστάσια και άλλα κτήματα. Στην γειτονική Μονή της Παναγίας στην Έλωνα, ο μικρός Ίωάννης Ταμπάκης έθρεψε την παιδική του ευσέβεια. Εκεί, άνδρικό τότε μοναστήρι, έσχετίσθη μέ άγίους άνθρώπους, πού έμύριζαν λιβάνι και πολλά άλλα εύφημα έδιηγείτο ο π. Ίωάννης για τούς μοναχούς της Έλωνας.

Ός λαϊκός ο Ίωάννης Ταμπάκης ητύχησε νά σχετισθή στην Κόρινθο μέ πνευματικούς κύκλους και αγωνιζομένους άνθρώπους στον εκεί Σύλλογο «Ο Άπόστολος Παύλος». Ο ίδιος διηγείτο για τόν αρχιμανδρίτη Σωκράτη Άναγελή, τούς άδελφούς ιερείς Φώτιο και Άνάργυρο Σταματόπουλο, τόν ιεροκήρυκα τότε της Μητροπόλεως Κορίνθου Μελέτιο Τριπο-

δάκη, μετέπειτα επίσκοπο στην 'Αρχιεπισκοπή Βορείου, Νοτίου 'Αμερικής.

Όσπου μιά μέρα ό τότε Κορινθίας Δαμασκηνός μετέπειτα 'Αρχ/πος 'Αθηνών και 'Αντιβασιλεύς του είπε: «Σας παρακολουθώ, θέλω νά γίνετε ιερέυς». Και ό π. 'Ιωάννης χειροτονήθη διάκονος και στην συνέχεια ιερέυς, μετά από προηγουμένη εκλογή του όπως γίνεται τότε με ψηφο των κατοίκων της ένορίας Κιόνια. Έτσι ό π. 'Ιωάννης τον 'Ιούλιο 1936 διορίσθη έφημέριος στά Κιόνια Κορινθίας και μετά υπηρέτησε στό Ψάρι, 'Ασσο στό Ναύπλιο, στους 'Αγίους 'Ασωμάτους, στην Παναγία της Ρόμβης και ως έξομολογητής στην Μητρόπολη έδω των 'Αθηνών, τον 'Αγιο Γεώργιο Μακρυγιάννη.

Ό π. 'Ιωάννης χειροτονήθη την ή-μέρα της εορτής του 'Αγίου Φωκά, Κιόνια - Κορινθίας. Η ήμέρα αυτή του έμεινε ανεξίτηλη στην συνείδησή του, γι' αυτό άργότερα έκτισε εκεί την εκκλησία του 'Αγίου Φωκά, πού συνεχώς επίμελειτο και έκαλλώπιζε με άγιογραφίες, εκκλησιαστικά σκεύη, με δωρεές, γιατί εις εύσεβή ανάμνηση του συγκλονιστικού γεγονότος της προσωπικής του ζωής. «Έ κ ε ι έ λ α β α τή ν ί ε ρ ω σ ύ ν η ν» έλεγε με τον πιο έπίσημο τρόπο ό π. 'Ιωάννης, μέχρι τά βαθειά του γεράματα.

Στην Κορινθία ό νέος έφημέριος άξιοποίησε τό χάρισμα. Έφοίτησε στό εκεί 'Εκκλησιαστικό Φροντιστήριο επί Κορινθίας Δαμασκηνού. Είχε δέ πρότυπο και φίλο διδάσκαλο και σύμβουλο, τον Γερμανό Χατζηανέστη, πού ήταν όπως έλεγε ό π. 'Ιωάννης «Πόντιος άρχιμανδρίτης, Δ)ντής της 'Ιερατ. Σχολής, μορφωμένος, εύγενής, άνθρωπος του Θεού, άφοσιωμένος στό

έργον του ψυχής τε και σώματι». Με αυτή την εκκλησιαστική προσωπικότητα έζησε τότε στην Κορινθία ό π. 'Ιωάννης. Ό Γερμανός Χατζηανέστης τον προτιμούσε, συλλειτουργούσε μαζί του όπως θυμάται ό π. 'Ιωάννης, πού ήταν σπουδαίος λειτουργός. Ό Χατζηανέστης Γερμανός έγινε μετά Μητροπολίτης Γόρτυνος, τά επιζώντα όμως πνευματικοπαΐδια του, διετήρησαν την έπαφή με τον π. 'Ιωάννη και, όπως έλεγε ό ίδιος, τον επισκέπονταν ως τον φίλον, διάδοχον του πνευματικού των.

Έναν πολύτιμο συμπαραστάτη, είχε ό π. 'Ιωάννης στον βίον του, την πρεσβυτέρα του Βασιλική, πού όπως έλεγε ό π. 'Ιωάννης ήταν φιλότιμη, έλεήμων, ακούραστος άνθρωπος, με τό γέλιο πάντοτε. Της έλεγα νά με προσέχης, μήπως κάνω κάτι κακό, μήπως ξεφεύγω. Και ό ίδιος επαναλάμβανε την παροιμία: «Καλός παπάς είναι αυτός πού είναι καλή ή παπαδιά του». Η παπαδιά αυτή απέθανε στις 6 'Ιουλίου 1983, την ήμερομηνία πού πρό πενήντα έτών είχε χειροτονήθη ιερέας και αυτό τό συνεσχέτισε με συγκίνηση μέσα της ό π. 'Ιωάννης.

Μετά άφιέρωθη στην προσευχή, στην μελέτη, την έξομολόγηση και έλεγε: «εύχαριστώ τον Θεό πού με άφησε τόσα χρόνια νά ζήσω στό πετραχήλι». Άλλοτε έλεγε: «παλεύω πολύ με τον σατανά, στην έξομολόγηση». Άλλοτε έλεγε με αυταρέσκεια: «πολλοί μου λένε π. 'Ιωάννη έκανες γιά καλογερόπαπας. Πάντως την Ρόμβη είχα μεταβάλει σέ μοναστηράκι κλεινόμουνα εκεί και έκανα όλες τις ακολουθίες. Βλέπετε οι παλιοί παπάδες προσεύχονται πολύ, είχαν συνεχή έπαφή με την Θεία χάρη». Άλλοτε έ-

παναλάμβανε αυτό πού είχε διαβάσει σ' ένα έγχειρίδιο εξομολογητικής ὅτι οἱ ἔγγαμοι προσεύχονται περισσότερο γιατί ζοῦν πολλά προβλήματα καί ἐπικαλοῦνται τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ πατήρ Ἰωάννης ἐδιάβαζε πολύ. Ἐπίστευε πολύ στήν ἀναγεννητική δύναμι τοῦ βιβλίου. Ἔβαζε μάλιστα ἐπιτίμιο στά πνευμ. παιδιά (ὅταν ἐχρειάζετο), νά ἀγοράζουν βιβλία καί νά τα δωρίζουν. Αὐτός ἦταν ὁ συνήθης κἀνόνας τοῦ π. Ἰωάννη.

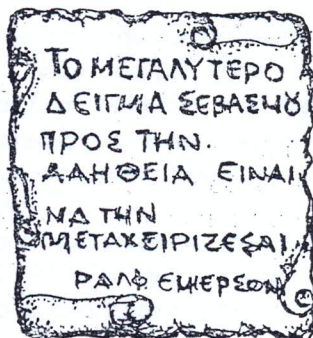
Ὅπως καταλαβαίνετε ἦταν ἡ πολύ ἐργατικός. Δέν ἐπῆρε ποτέ ἄδεια, δέν ἔκανε διακοπές. «Δέν ἤθελα νά ἀφήσω τό ~~κ~~ καιρό ~~ν~~» — Ποιόν καιρό π. Ἰωάννη; «— Τόν καιρό τοῦ καθήκοντος, παιδί μου. Νά καταλάβετε δέν πῆγα οὔτε στά Ἱεροσόλυμα. — Ἐάν πᾶτε στά Ἱεροσόλυμα πρέπει νά ζήσετε ὅσα θά ἴδετε νά βάλετε τό χέρι εἰς τόν τύπον τῶν ἡλῶν. Ἀλλίμονό σας, ἂν ἴδητε καί δέν πιστέψετε. Ὁ Κύριος πάντως εἶπε μακάριοι οἱ μή εἰδότες καί πιστεύσαντες» ἔλεγε ὁ π. Ἰωάννης.

Ἄς τελειώσουμε μέ τίς συμβουλές τοῦ πατέρα Ἰωάννη: «Ἐγώ, τώρα πού κάθομαι, τοῦς μνημονεύω ὅλους. Ἐχω γράψει στήν γλῶσσα μου τά πνευματικά παιδιά μου. Λέω: Τί ἅγιο ἔχουμε αὔριο. Λέω τό ἀπόδειπνο, ψάλλω τά ἀπολυτικά τους καί μετά ἀρχίζω κάθε βράδυ: τήν ἄχραντον εἰκόνα σου, Σταυρός ὁ φύλαξ, ἐξηγόρασας ἡμᾶς, Θεοτοκίαν καί μετά Κύριε σοῦ ζητῶ μιά χάρι. Νά μοῦ συγχωρήσης τά ἀμαρτήματα, πού ἔκανα σήμερα καί σέ ὅλη τήν ζωή μου. Μνήσθητι μου

Κύριε, Μνήσθητι μου Ἁγίε Μνήσθητι μου Δέσποτα».

Ἄλλοτε ἔλεγε: «παραδειγματίζομαι ἀπό τόν κόσμο ἀπό τήν εὐλάβειά του. Σάν τά πρόβατα ἔρχονται στήν ἐκκλησία. Νά προσέχετε. Νά διαφυλάξετε τόν ἑαυτό σας. Νά προσεύχεσθε στό Σέ ὑμνοῦμεν. Νά λέτε Ἁγίον Πνεῦμα, ἐπισκιάσέ με, φώτισέ με, Ἐγώ λέω ἐνίσχυσε τά πνευματικά μου παιδιά, ὅλον τόν κόσμον καί ἀείωσε τῆς ἐπευρανίου Σου βασιλείας Κύριε». Γένοιτο. Αἰωνία του ἡ μνήμη

Γ. Χώρας

« Ε Π Α Λ Ξ Η »

Μηνιαίο Ἐνοριακό Δελτίο
Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Τρύφωνος
Τερψιθέας - Γλυφάδας
Ἱ. Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης
ΕΚΔΟΤΗΣ
Ἀρχιμανδρίτης π. Χρυσόστομος Ξυνός
Εὐαγγελ. Σχολῆς 12 - 162 31 Βύρωνα
Κυκλοφορεῖ δωρεάν
Συνδρομή φιλική προαιρετική